

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

II. Multum nos ad perfectioni incumbendum animare debet, quod eam in re admodum facilis Deus constituerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

que illud est, de quo hic loquimur.

Chron. Cister.
S. Bernardus cum vna cum Fratribus suis (vt refertur in Chronicis Cisterciensibus) matutinum officium decantaret, multos hinc inde conspexit Angelos, sedulo obseruantes, & scripto annotantes, quid in choro monachi ac quomodo agerent: vidit autem nonnullorum opera aureo, aliorum argenteo colore, aliorum atramento, aliorum denique aqua diluta describi, pro varia attentione ac spiritu, qua quisque orabat & canebat; aliorum vero penitus non describi: quia tametsi officio præsentibus corpore interessent, animo tamen & cogitatione procul inde distabant, inque res impertinentes distrahi erant. Maxime autem, dum *Te Deum laudamus* cantaretur, solcite obeunt & discurrunt per singula loca Angelos vidit, vt nimirum saltem hymnus ille deuote & attente caneretur, & quomodo ex aliquorum, ipsum exordientium ore, velut flammæ quædam emicarent. Videat igitur quisque, qualis & cuiusmodi sua sit oratio, ac num auro, atramento, vel colore aqueo notari digna sit, aut penitus que annotetur indigna. Vide quoque an, dum orationem facis, igneæ ab ore tuo scintillæ erumpant, an vero oscitationes & dormitantium pandiculationes. Vide denique, an illi solum præsens sis corpore, animo vero in studiis, officio, vel negotiis externis, aut aliis rebus impertinentibus verferis & peregrineris.

CAPVT II.

Multum nos ad perfectioni incumbendum animare debet, quod eam in re admodum facili Deus constituerit.

Reuereudus Pater Magister, Hieronymus Natalis, illustre Societatis nostræ, ob insignem doctrinam & virtutis columnen, quando Hispanienses prouincias primum visitatum venit, inter alia

plurima salubriter decreuit & iniunxit, hæc vt veritas & doctrina identidem ac frequenter nostris inculcarentur, nempe, omnem nostrum in spiritu profectum & perfectionem in eo potissimum consistere, vt particularia, ordinaria, & quotidiana, quæ quotidie agimus, opera bene riteque peragantur. Adeo vt profectus & vitæ in melius emendatio, non in eo sita sit, quod opera quædam extraordinaria supererogatione assumantur, nec quod alia sublimia altaque officia agantur, sed tantum vt ordinaria Religionis opera, & illa quæ nobis superior concedidit officia, celsi omnium ea sint infima & contemptissima, perfecte debitoque modo obeamus. Hoc quippe est, quod à nobis Deus exigit. Quocirca in hoc maxime intenderè & oculos & animum debemus, si tam illi placere, quam perfectionem assequi velimus. Consideremus ergo & notemus hic, quam sane tenui dispendio perfecti esse valeamus, cum eo ipso solum quod quotidie agimus, nulla alia extra ordinem addendo opera, perfecti esse possimus.

Hoc maximæ omnibus consolationi est, & omnes nos ad perfectionem maximopere extimulare debet. Si exquisita aliqua opera & extraordinaria, si eleuationes aliquas & contemplationes admodum sublimes, vt perfectus dici possis, à te exigeremus, aliquo te modo excusari posses, ac dicere, tam sublimè te euolare nec posse, nec audere. Si peteremus, vt quotidie ad sanguinem vsque te cederes, quotidie in pane & aqua ieiunares nudipes incederes, perpetuo cilicium gestares, dicere sane posses, sufficientes ad hoc te vires non sentire. At nihil tale à te exigimus, nec in hoc tua sita perfectio, sed tantum, vt quod agis, bene agas. Per eadem ergo quæ agis, modo velis, perfectus esse pores. Iam omnis impensa facta est, aliud vt insuper adiungi necesse non sit. Quis igitur ad perfectionem animum non applicet, viso eam ita facilem & obuiam esse, & veluti in manibus, atque adeo in re tam

H 2 faci-

Dnt. 30. 11.

facili & pertractabili consistere? Deus, quo populum suum ad sui obsequium, & legis obseruantiam animaret, his verbis eum admonuit, *Mandatum hoc quod ego precipio tibi hodie, non supra te est, nec procul positum, nec in caelo situm, ut possis dicere, quis nostrum valet ad caelum ascendere, ut deferat illud ad nos, ut audiamus atque opere compleamus; nec trans mare positum, ut causeris & dicas, Quis ex nobis poterit transire a re mare, & illud ad nos usque deferre, ut possimus audire & facere quod praeceptum est? Sed iuxta te est sermo valde in ore tuo, & in corde tuo ut facias illum.* Idem omnino de perfectione, de qua in praesenti tractamus, dicamus oportet.

Enc. 17. 21.

Hoc quoque suis argumento & ratione ad perfectionem animabat beatus Antonius: Graeci, inquit, Philosophiam & reliquas scientias comparaturi, longa suscipiunt itinera, vasta traiciunt maria, maximis sese in hoc laboribus, & vitam periculis obiectantes: nos vero quo virtutem & perfectionem, quae vera & genuina sapietia est, adipiscamur, nulla necesse est pericula adire, nullos labores subire, ne quidem domo pedem efferre, quia domi, quin imo intra nos ipsos illam reperiemus. *Regnum Dei intra vos est.* In rebus enim illis ordinariis & quotidianis, quas agitis, perfectio vestra versatur.

Solet ut plurimum in spiritualibus conferentiis (potissimum, quando tempus, aliquod deuotioni magis colendae dedicatum instat, Quadragesima, Aduentus, festa Pentecostalia, denique ipsa votorum renouatio) peti, quam maxime ratione ac pacto nos ad hanc renouationem, ad hanc Quadragesimam, ad Spiritum sanctum recipiendum, aut puerum Iesum recens natum intra nos recondendum disposituri & praeparaturi simus. Multa tunc ab variis media & dispositiones suggeri videbitis, & eas bonas omnes; at optima ad hoc ratio, in qua insistere nos oportet, est haec ipsa, de qua tractamus; in operibus scilicet nostris ordinariis, nos perficere. Aufer ergo & exue imperfectiones, quas

in rebus hisce communibus & quotidianis committis, easque quotidie melius & perfectius, & minus defectuose agere stude; atque haec futura bona est, ad quidquid volueris praeparatio, & omnium forsitan optima. In hoc ergo potissimum oculos intende, & reliqua omnia, quae suggererentur media & considerationes ad vnum hoc referantur.

CAPVT III.

In quo operum nostrorum bonitas ac perfectio consistat; & aliquot proponuntur media ad eadem rite ac bene agenda.

AT videamus iam, in quo haec operum bonitas sita sit, ut deinde ad media veniamus, quae nobis ad eadem bene agenda conferent. Paucis ut dicam, duabus in rebus ea sita; Primum, ut pure ea propter Deum agamus. Rogat S. Ambrosius, eoque nam causa sit, cur in ipsa mundi creatione Deus statim acres corporales & animalia creasset, ea omnia laudando approbarit. Mox enim ut plantas & arbores condidit, subiunxit, *Et vidit Deus quod esset bonum;* quin & auibus & piscibus, & stellis, & sole & luna creatis, quam primum subdidit, *Et vidit Deus quod esset bonum.* Omnia quidem haec, mox ut perfecta & in mundum producta sunt, Deus laudauit, homo vero conditus cum esset, solus laude omni indignus fuisse visus est, non enim de eo dicitur, uti de rebus caeteris, *Et vidit Deus quod esset bonum.* Eoque hoc mysterium est, quae nam rei huius ratio? dicit tibi S. Ambrosius; Quod enim omnis reliquarum rerum corporaliu & animalium pulchritudo & bonitas in exteriori quod de foris apparet, consistat, & nulla alia in ipsis perfectio inueniatur, quam quae oculis humanis videtur; ideo mox à sui creatione laudantur. Hominis vero bonitas & perfectio non in exteriori illa, quae apparet, specie sita est, sed in interiori tantum, quae intro-

sum